

Baktó – a csatornaváros

Kezdjük talán azzal, amit a helyszínen elmondtak. A lakók elégedetlenségének okait nagyjából így lehet összefoglalni: 1. A baktói utcák, amelyek amúgy sem voltak jó állapotban, a nehéz munkagépek nyomai és a keresztirányú útfeltörések miatt esős időben „szinte járhatatlanok”. A munkálatok kivitelezője – s a porták tulajdonosai – ki-kijavítják ugyan a gödröket, de ez igencsak alkalmi megoldás. Mindmáig senki nem adott választ arra a kérdésre, hogy a csatornázás befejezte után lesz-e nagyobb mértékű útváltás vagy marad minden a régiben.

2. A panaszok sorában elhangzott, hogy a város-gazdálkodás szemetesautói bizonyos utcákba nem hajtanak be, a lakók – például a Hídverő utcából – maguk hordják el a hulladékot a Ladvánszky utcai kukákhoz. 3. Egyik-másik utcában az építkezés hetekre abbamarad. 4. A csatornarendszer gyűjtőaknái nem teszik lehetővé, hogy a portákra egyenlő mértékű saját vezetékhossz jusson, így egyeseknek, főként a sarokházak lakóinak – panaszuk szerint – hosszabb csövezeteket kell építeniük, mint a többieknek. Nyilván saját pénzüknél. 5. A munkák határidő-halasztása miatt a lakóknak is várniuk kell a telkükről kivezető gravitációs vezeték bekötésével, illetve megépítésével. Közben az anyagárak emelkednek. Akad olyan is, aki nem tud beköltözni újonnan vásárolt házába, mert emésztőgödrt ásni nem érdemes már, a vezeték bekötése viszont egyre késik.

Eddig a panaszlista, amelynek nyomán, a lakók kérésére, a csatornázási munkák fő kivitelezőjéhez fordultunk. Kérdéseinkre *Bálint István*, a Kelet-Magyarországi Vízügyi Építő Vállalat építésvezetője válaszol.

– Mi okolta a határidőmódosítást?
– A témát kezdjük az eljótól. Az eredeti terv szerint május 30-ig 6800 méter gerinchálózat beépítése és körülbelül 230 akna kialakítása volt a feladatunk. A terv feltételezte, hogy 1,2–1,5 méter mélységben nem található akkora mennyiségű víz a

Egy időre úgy tűnt, megnyugodtak a baktói csatornázási rendszer megépítése körül tavaly ősszel felkorbácsolt kedélyek. Az építkezésre szükség van, ezt ma már senki nem vonja kétségbe. A baktói utcák lakói felkészültek arra, hogy mindez földmunkákkal jár – alkalmasint járhatatlan utakkal és más válogatott kényelmetlenségekkel. Vállalták – inkább, mint az esős napok szennyvíz-áradásait. Nos, tavaly ősszel megkezdődött a baktói csatornaépítés, az akkori elképzelések szerint május 20-i átadási határidővel. Most július van, s a munka még folyik.

talajban, hogy az a munkák menetét ségő csapadékra. Még az alvállakadályozná. Ez, mint kiderült, lalkozói – vagyis a Szegedi Víztévedés volt. Dehát a korábbi évek művekkel tartott – egyeztetés után tapasztalatai alapján senki nem reálisnak látszott a határidő. Sajnos, számíthatott az idej nagy mennyi-

Egyelőre csak földút

NYILAS PÉTER

Amikor megkötötték a szerződést a baktói csatornaépítésről, nem számoltak azzal, hogy esetleg keményebb lesz a tél, mint ahogyan a korábbi években megszoktuk. A májusi befejezés szándékát azonban keresztülhúzta a két hónapos kényszerű fagyszünet, így az új határidőt augusztus 31-ére tűzték ki. Ezt valószínűleg sikerül is tartani, legalábbis a munkák állása pillanatnyilag erre utal.

A baktóiak kedélyét azonban nemcsak a csatornázás elhúzódsaborolja. Azt is szeretnék tudni, hogy a pótmunkák megterhelik-e a lakosságot újabb költségekkel. Hat millió forintos nagyságrendet emlegetnek, és érthetően nem örülnének, ha – a kivitelezők hibája miatt – újra a zsebükbe kellene nyúlni.

Az önkormányzat 17 millió forinttal támogatja a beruházást. A műszaki irodán azt a felvilágosítást kaptuk, hogy nyugtalanságra – legalábbis a többletköltségek miatt – semmi ok, mivel azok nem érintik az ott lakókat. A hatmillió egyébként is valószínűleg „csak” kétmillió, de a pontos összeget a kivitelező Keviéppel még egyeztetik.

Hogy a többletköltségek végül is miből adódtak, ugyancsak vita tárgya. Nem segítette a munkák zavartalan és a lehetőségek szerinti gyors lebonyolítását, hogy az alvállalkozóként közreműködő vízművek összekapcsolta a művezetés és a műszaki ellenőrzés szerepkörét. A munkafegyelem gyakran hagyott kívánnivalókat maga után. A „szakik” néha brigádiban látogatták a környék bögrecsárdáit, ezenfelül „szerzett” anyagból józúen fusztak a környékbeli megrendelők igényei szerint.

Az önkormányzat azonban nem hajlandó a gazdaságtalanul és fegyelmezetlenül végzett munkából eredő költségeket vállalni. Éppen elég teher a mostani esős időben szinte használhatatlanná tett földutak állapotának visszaállítása legalább a munkák megkezdése előtti helyzet szerint.

A baktóiakat ez érthetően nem nyugtatja meg, hiszen az utak minősége már korábban is alig volt elfogadható. Sajnálatos viszont, hogy a városnak egyelőre nincs pénze még a kohósalakos utak kiépítésére sem, ami utcánként 6–800 ezer forintba kerülne. Szegeden jelenleg 205 kilométernyi földes út van. Szilárd burkolatot csak a tömegközlekedési vonalakra tudnak készíteni.

Ha az útfelújításból marad elegendő pénz, még az ősszel visszaállítják a csatornázás előtti állapotot. Ha nem, akkor ez is csak jövőre történhet meg.

házi csatlakoztatások pontosítása például csak menet közben vált lehetségessé; a lakosok ekkor tudatták velünk gondjaikat, és ezen segíteni kellett. Ugyancsak menet közben kellett rájösszünk, hogy többletmunkákra van szükség; az akna kialakítását csak állandó víztelenítés mellett lehetett elvégezni, akkora víztelítettség volt a talaj. Ráadásul a téli hónapokban a nagy hideg miatt a fő munkákkal másfél hónapra szinte teljesen le kellett állnunk. Aztán meg az áprilisi nagy esőzések következtek, amikor a munkagépek nem mehettek be a rossz utakra. Ez is hetekre tartott vissza. Mindez együtt sajnos két-hónapos csúszást eredményezett: a határidő augusztus 31-re módosult. Pillanatnyilag a Tisza-töltés és a Ladvánszky utca közötti terület már próbaüzem alatt áll, s hadd fűzzem ehhez hozzá, hogy a fennmaradó rész beüzemelését valószínűleg már augusztus közepén megkezdjük majd.

– Mi a véleménye arról, hogy egyes lakóknak hosszabb vezeték-szakaszt kell építeniük? Ön szerint lehetett volna ezen javítani?

– Az adott körülmények között ez, sajnos, elkerülhetetlen. Mi, még a munkák alatt is folyamatosan figyelembe vettük az utólagos igényeket – ezek egy részét azonban a rendszer felépítése miatt nem lehet teljesíteni.

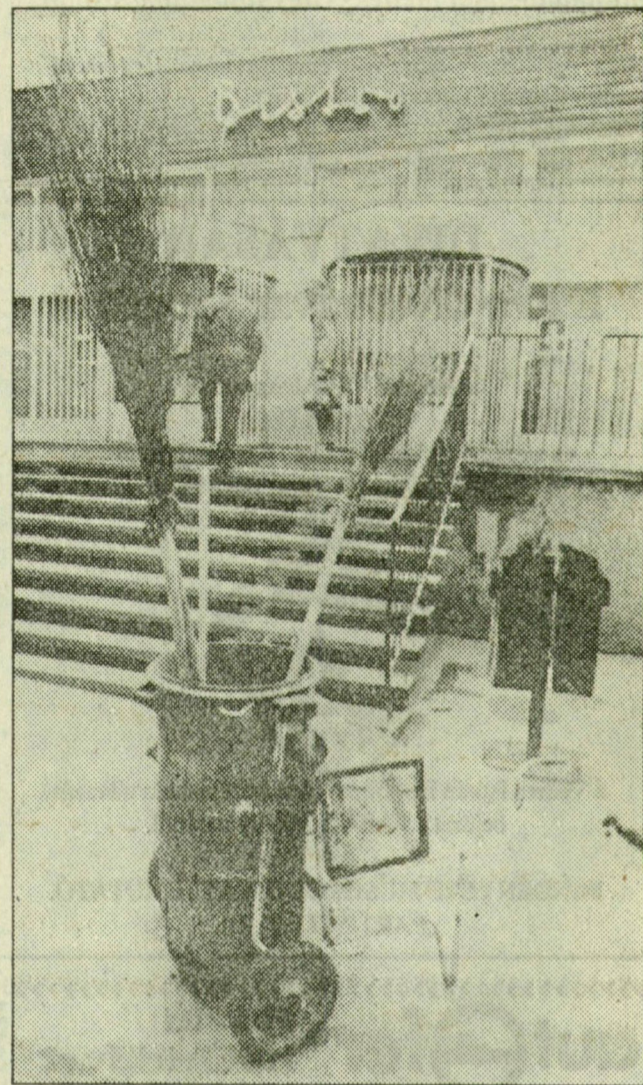
– Sokan panaszkodnak, hogy a munkagépek miatt megromlott az út állapota.

– Ehhez tudni kell, hogy azok az utak a munkák előtt sem voltak jó állapotban. Mi a békeség kedvéért folyamatosan igyekszünk újra járhatóvá tenni, de nyilvánvaló, hogy ez csak félmegoldás. Arról már nem tudok nyilatkozni, hogy az önkormányzat áldoz-e majd pénzt az útváltásra. Ami rajtunk múlik: az építési nyomok elsímítása. Ezt el is végezzük.

SOMOGYI P. SÁNDOR

Kép-zavar

TANDI LAJOS

Amikor kisgyerek voltam, s nem ment a tanulás, nagymamámék azzal fenyegetőztek, hogy nem lesz belőlem semmi, legfeljebb elmegegy majd utcaseprőnek. Ezek szerint az utcaseprős volt a legalantasabb munka az ötvenes évek vidéki községében. A napokban viszont az egyik barátom, aki hosszú védésgedés után nagybátyjától tért meg Bajorországból, lelkenedve mesélte, hogy az ottani kisváros utcaseprői versengve szepítik saját területüket, büszkék patyolatliszta utcáikra, nyírott pázsitjakra, lombos fáikra, virágágyásaikra. Jóban vannak egymással és a lakókkal, valahogy fölismerték, hogy a magánszféra és a közös terület harmóniája elodázhatatlan s csak együtt megoldható.

Engem nem is ez a kép zavar, hanem az, ami hiányzik róla. Nagy László kollégám felvétele példaértékű. Üres kuka, kócos vesszőseprűk, „köztsziasági dolgozó” sehol. Illetve a kép sejtetni engedi, hogy a bisztró feliratú vendéglátóipari egység mint második otthon fogadja páras közegebe gazdját. Ahol természetesen nem filozófiai műveket olvas az asztalra könyökölve, hanem pálnkásphár vagy söröskorsó fölé mered. Így aztán nem csoda, ha tegnap a Széchenyi tér közepén az egyik képviselőbarátom épp a városházáról érkezvén földúlva eseteli a Kárász utcai – hogy is írjam, hogy finom maradjanak – örülék nyomjelzések délelőtt 11-kor még eltakarítatlan sorát. Természetesen magyarázat és kifogás mindig akad: kevés a pénz, túlterheltek a tisztító gépek, nincs megfelelő szakember, nagy a fluktuáció. Sokszor elmondtuk és leírtuk már, hogy a szemetes város magától a lakóitól az. Aki felszáll az autóbuszra, könnyed mozdulattal pöccinti a hulladékgyűjtő tövébe a csikket: ha leszáll, hasonló gesztussal szabadul meg jegyétől: másutt tejeszacskójától, a hot-dog papírszalvétájától, az alma staniszlijétől és csomagjától, a parkban elfogyasztott sör üvegétől és hadd ne soroljam. S aztán jobb érzésű városlakók panasszal fordulnak az önkormányzathoz, a városnépítő egyesülethez, a tévéhez, az újsághoz, a köztársasági elnökhöz, az atyaúristenhez...

A minap hallottam, hogy az ország néhány nagyvállalatánál több ezer dolgozóra vár a munkanélküliség bizonytalansága. Ugyanakkor elmondták azt is, hogy ma a munkaközvetítőben jelentkező minden száz ember közül nyolcnak tudnak felkészültsége, szakmája, érdeklődése vagy szüksége szerint munkát ajánlani. Mint ahogy lapunk egy másik írásában olvashatták, a munkanélküliségnek nehezen tudunk gátat vetni, a közeljövőben mintegy háromezreszereze nővekszik a számuk. Elképzeltető-e, hogy lesznek közülük, akik nem tartják alantas tevékenységnek a környezet tisztántartását, azt a munkát, amit mi igen pejorativén utcaseprősnek nevezünk. Lesz-e, aki egyszer megfogja ezt a fényképen látható szemeteskoszt, kiemeli a vesszőseprűket, s büszke lesz arra, hogy az a néhány utca, az a pár tér patyolatliszta lesz, a szemét a hulladékgyűjtőbe és a konténerekbe kerül, a pázsiton nem kerget műanyag tejeszacskót a szél, a villamos- és trolimegállókban nem járunk térdig a lyukasztott jegyekben és csikkokban. Visszakapja-e régi becsületét a fegyelmettség, a környezetünk megbecsülése iránti vágy? Mert ez önmagunk megbecsülését is jelentené. S ha a régi útbiztosok és útkaparók presztízse ismét fényleni fog, talán a szemlélet is változik, mely az egyetlen záloga, megoldási esélye ennek a sajnos mindennapi problémának. Ami miatt egyesek zsörtölődnek, mások kibúvókat keresnek, ismét mások legyintenek és tovább állnak, s mivel semmi sem történik, az utcaseprős is a téren hagyja árválkodni kukáját és szerszámain, s nyugodt szívvel hajt le egy felest a kocsmapultnál.

Morzsa a Bibliából

AZ IMÁDKOZÁSROL. „URAM, TANÍTS MINKET IMÁDKOZNI...” (Lukács evang. 11:1) Egy tanítvány kérte Jézust erre, miután Jézust látta vagy hallotta imádkozni. Ezt a kérést hallottam én is a napokban egy asszonytól, aki elmondta magáról, hogy ’56-ban született, sok mindent kapott, tanult eddigi életében, de egyre inkább érzi, hogy hiányzik valami a lelki- és érzésvilágából, ami volt a falusi nagyanynak, aki szorgalmasan járt a templomba, olvasta a Bibliát és TUDOTT IMÁDKOZNI. Arra kért, hogy ha a sok hozzá hasonló korú embernek akarok segíteni, akkor az imádkozásról írjak, mert az igazán segítség lenne, mert sokan nem tudják, hogy mi az, ha nem volt olyan nagymamájuk, mint neki, de ő sem tudja igazán, hogy mi az, csak látja, hogy van és nagyon jó, ha van.

Megvallom, akkor döbbenem arra a felismerésre, hogy hány kedves olvasója van e szerény sorozatnak és még több kedves ember él ebben a városban, akiknek semmi vagy téves fogalmuk van az imádkozásról és hiányzik az életükben.

A teljes Szentírás egybehangzó kijelentése azt bizonyítja, hogy az imádság = VÁLASZADÁS.

Jézus a hegyi beszédben az imádkozóknak azt mondja: „ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretik mutogatni magukat. Te pedig amikor

imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz. Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked. Ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattnak meg. Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” (Máté ev. 6:5-8) Ezek azt mutatják, hogy az imádság semmiképpen nem valami embereket kápráztató, szép és sok beszéd, hanem nagyon személyes, diszkrét és egyéni feltárulkozás a láthatatlanul jelenlevő, titkon néző, mindent tudó Atya előtt. Isten beszélgetni akar velünk. Először Ő szólít meg: kijelentett Igéjével, vagy életünk valamilyen eseményével, ami velünk vagy körülöttünk történik, és a mi válaszukat igényli.

Mennyire fonákul élünk. Mennyire képtelenek vagyunk egymással is beszélgetni, vagy ha beszélgetünk, van-e annak építő, éltető tartalma? A mi beszélgetéseink inkább rendelkezések, követelések, vádaskodások, győzködések vagy üres locsogások.

A magát „nagykorú”-nak kikiáltott ember, aki saját kezébe vette sorsa irányítását – azt bizonyítja, hogy olyan, mint egy árva gyermek, aki nem képes az értékek között különbséget tenni,

azokat megőrizni, környezetét nem tartja rendbe, azt gondolja, hogy mindent jól tud, de sorra bizonyítja tájékozatlanságát, rossz döntésekkel; bizalmát, érzéseit felületesen pazarolja el, lelki sivárságba jut és értelmetlenné kezd látni mindent.

Milyen csodálatos, hogy mindezt pontosan látta, látja és leírta az Isten a Bibliában. De azt is leírta, meg is bizonyította, hogy szereti ezt a világot és az embert. „Abban nyilvánul meg az Isten szeretete irántunk, hogy egyszerűen Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk általa.” (János I. levele 4:9) Teljesen a mi emberi életünket öltötte magára, hogy kiemelhesen a mi állapotunkból, amin változtatni képtelenek vagyunk. Van hatalma arra az Istennek, hogy olyan módon mutassa meg, értesse meg magát velünk, amilyen az atya és fiú viszonyulása egymáshoz az isteni módon tökéletes állapotban, nem a manapság gyakori felbomlott csonka család sokféle ellenséges indulattal terhelt képletében.

Aki Jézusban akar hinni és kész hinni, rá hallgatni, annak, azoknak megmutatja a válaszadás mintáját, megteremt a kapcsolatot: „Ti tehát így imádkozzatok.” (Máté 6:9) (Folytatjuk)

PAPP LÁSZLÓ
REFORMÁTUS LELEKÉS